BŮH ABRAHAMŮV, IZÁKŮV A JÁKOBŮV

(Pátek – Druhé dopolední setkání)

Poselství páté

Žít životem, v němž se těšíme z milosti, k Božímu zalíbení

Čtení z Písma: Gn 26:3–4, 12–33; Ga 6:18; 1K 15:10; 2K 12:7–10; Zj 22:21

I. Izák je vzorem a příkladem těšení se z Boží milosti k Božímu zalíbení – Gn 24:36; 25:5; 26:3–4, 12–33; Ř 5:1–2; Sk 4:33; 11:23:

A. Milost je Bůh v Kristu jako Duch vpracovaný do naší bytosti pro naše potěšení, aby nám byl vším a všechno v nás, skrze nás i pro nás působil, a mohl se tak stát samotnou utvářející složkou naší bytosti pro budování Těla Kristova k završení Nového Jeruzaléma – J 1:16–17; He 10:29b; 1K 15:10; srov. Ga 2:20; 2K 13:13.

B. Těšit se z Boží milosti je naším údělem; tento úděl byl předem ustanoven před založením světa – Ef 1:3–6; 2:7.

C. El Šaddaj, Všedostatečný Bůh, je všedostatečnou milostí, která Jeho povolané zaopatřuje bohatstvím Jeho božské bytosti k naplnění Jeho záměru – Gn 17:1; 28:3; 2K 12:9; Fp 1:19–21a.

II. Izák se narodil poté, co se Bůh vypořádal s Abrahamovou přirozenou silou a vlastním úsilím (Gn 17:15–19; 18:10–14; 21:1–7); z toho vyplývá, že se Izák narodil z milosti, kterou představuje Sára (Ga 4:23–28, 31; 1Pt 3:7):

A. „Je snad nějaká věc pro Hospodina nesnadná? V určený čas se k tobě vrátím, napřesrok o tomto čase (Pavlík: podle doby života), a Sára bude mít syna“ – Gn 18:14:

1. Doba života (v. 10), onen určený čas pro narození Izáka (17:21), byla časem Božího navštívení (21:1).
2. Izákovo narození znamenalo příchod Hospodina, a tím i příchod milosti – srov. J 1:17.
3. Izák se narodil skrze sílu Boží milosti, nikoli skrze sílu lidského přirozeného života; stalo se tak poté, co byl Abraham obřezán a on i jeho manželka Sára již byli zcela umrtvení (Gn 18:11; Ř 4:18–19), což ukazuje, že doba života – čas, kdy nám Kristus bude životem – nastane teprve tehdy, až skončí naše přirozená síla.

B. Abrahamův život ukazuje, že pokud máme zakoušet Boží milost a plně se těšit z Jeho bohatství, musíme podstoupit ztrátu a nechat svůj přirozený život obřezat, odříznout; největší překážkou v poznávání a prožívání milosti je totiž naše já – Gn 17:11, 19; srov. Fp 3:3.

C. Izákův život zjevuje, že utrpení vedoucí k ukončení našeho přirozeného života slouží k tomu, abychom se mohli těšit z Boží milosti – srov. 2K 1:8–9, 12; 12:7–10; Ř 5:1–5.

III. Izák vyrůstal v milosti; růst v milosti znamená růst v potěšení ze všeho, čím je nám Kristus jako náš duchovní pokrm a živá voda – Gn 21:8; 2Pt 3:18; 1Pt 2:2; 1K 3:2, 6; Ef 3:8; 4:15.

A. Izákův růst představuje růst Krista v novozákonních věřících poté, co se v nich narodil; Kristův růst v nás je nezbytný k tomu, aby byl Kristus v nás zformován – 1K 3:6; Ga 4:19; *Hymny,* č. 395.

B. Duch milosti (He 10:29) je milostí života (1Pt 3:7), rozličnou Boží milostí (4:10), Bohem veškeré milosti (5:10) a všedostatečnou milostí (2K 12:9); tato milost je nyní s naším duchem (Ga 6:18).

C. Cestou ke každodennímu přijímání milosti a potěšení z ní je krev, slovo, Duch a církev:

1. Vykupující krev, krev smlouvy, Boží vlastní krev, uvádí hříšné, porušené lidi do věčného potěšení z Boha – Sk 20:28; Mt 26:28; Lv 16:11–16; He 10:19–20; 1J 1:7, 9.
2. Slovo milosti můžeme jíst, aby se stalo veselím a radostí našeho srdce – Sk 20:32; Jr 15:16; J 6:63.
3. Duch milosti jako hojné zaopatření zpracovaného a završeného Boha je olejem jásavé radosti, jímž jsme pomazáni jako Kristovi společníci – He 1:9; 10:29b; Za 12:10a.
4. Boží církev zakouší čerstvou a občerstvující Boží milost jako sestupující rosu, která k nám přichází z nebes skrze Boží milosrdenství, aby nás zavlažovala a proměňovala – Ž 133:3; Pl 3:22–23; 2K 13:14; Sk 11:23.

D. Cestou ke každodennímu přijímání milosti a potěšení z ní je obracet se do ducha, cvičit ducha a dosazovat Pána na trůn – He 4:16; Ř 5:17, 21; srov. Zj 4:2:
1. Boží trůn je zdrojem proudící milosti; kdykoli nedosadíme Pána na trůn, ale sesadíme Ho, proud milosti se zastaví – Zj 22:1; Ko 1:18b; Zj 2:4; 1Pt 5:5.
2. Pokud Pána Ježíše dosadíme na trůn ve svém nitru, Duch jako řeka vody života poteče z trůnu milosti, aby nás zaopatřoval; tímto způsobem budeme milost přijímat a těšit se z ní – Zj 22:1; *Hymny,* č. 770.

E. Cestou ke každodennímu přijímání milosti a potěšení z ní je milovat Pána, zasvětit se Pánu a každou modlitbou se dotýkat Pána v Jeho Slově – 2K 5:14; Ef 6:24; Lv 6:12–13; Ef 6:17–18; Sk 20:32.

IV. Izák se stal také dědicem v milosti; i my jsme Božími dědici a těšíme se z Něho jako ze závdavku našeho dědictví, abychom my zdědili Jeho a On zdědil nás – Gn 21:9–12; 24:36; 25:5; Ř 8:17; Sk 26:18; Ef 1:11, 14, 18:

A. Izák zdědil všechno po svém otci (Gn 24:36; 25:5); v Novém zákoně jsou všichni povolaní věřící dědici Boží naprosté a nepodmíněné milosti a dědí veškeré bohatství božské plnosti, aby se z něj těšili (Ef 1:3, 6; 3:8, 19).

B. Izák představuje skutečnost, že sami nic nekonáme ani sami nic nehledáme; Izák představuje potěšení ze všeho, co patřilo Abrahamovi, což značí vše, co patří Otci – Gn 24:36; 25:5.

C. Znát Boha Izákova znamená jediné: znát Boha jako Toho, kdo zaopatřuje, a vědět, že všechno pochází od Něho; znamená to také, že vše přichází skrze přijímání a že přijímání je tajemstvím vítězství – Ef 1:3; Fp 1:19; J 1:16; Ř 5:17; 8:2.

V. Izák poslouchal v milosti; kdykoli posloucháme v milosti, setkáme se s Božím zaopatřením – Gn 22:5–10; J 1:17:

A. Boží milost je mocná a uschopňuje nás snést cokoli – 2Tm 2:1.

B. Milost může kralovat nade vším – Ř 5:21; He 4:16.

C. Vrátit se k zákonu znamená tuto milost odmítnout, zmařit ji a z milosti vypadnout – Ga 2:21; 5:4; srov. Gn 16:16; 17:1:
1. Vypadnout z milosti znamená pozbýt účinku, být uveden v nicotu, odloučit se od Krista a být připraven o veškerý užitek z Něho – srov. J 15:4–5.
2. Pokud se obrátíme k čemukoli jinému než ke Kristu, jako je zákon či sebezdokonalování charakteru, a nebudeme lnout ke Kristu, abychom se z Něho neustále těšili, bude nám toto potěšení z Krista odňato – srov. Ko 2:18.

D. Potřebujeme být utvrzováni milostí, což znamená zůstávat v nové smlouvě a těšit se z Krista jako milosti – He 13:9; srov. Ga 5:4.

VI. Izák sklidil stonásobnou úrodu „a on se vzmáhal a stále bohatl, až byl velmi bohatý“ – Gn 26:12–14:

A. Naše srdce musí být dobrou půdou, aby v nás slovo Boží milosti mohlo volně růst a přinášet stonásobný užitek – L 8:8, 11, 15; Sk 20:32.

B. Potřebujeme neustále přijímat nesmírné bohatství Boží milosti, což je bohatství Boha samého pro naše potěšení – Ř 5:17; J 1:16; Ef 1:7; 2:7.

VII. Ačkoli se Izák těšil z Boží nepodmíněné milosti a na každém místě, kam přišel, nacházel potěšení a uspokojení (jež představuje studna; Gn 25:11; 26:15–25, 33), Beer-šeba byla jedinečným místem, kde zakusil Boží zjevení, přijal Jeho zaslíbení, postavil oltář, vzýval Hospodinovo jméno a postavil stan jako svědectví:

A. Boží povolaní jsou určeni k tomu, aby se těšili z Boží milosti bez ohledu na své postavení; toto potěšení však jejich postavení neospravedlňuje.

B. Toužíme-li mít Boží zjevení, zdědit Jeho zaslíbení a žít život k naplnění Jeho věčného záměru, musíme přijít na jedinečné místo, které si Bůh vyvolil, a zůstat tam.

C. Toto jedinečné místo představuje Beer-šeba se studnou pro zaopatření životem a tamaryškem jako vyjádřením bohatého proudění života – vv. 23–24; 21:25, 33.

VIII. Izák zdědil zaslíbení, které Bůh dal jeho otci ohledně dobré země a jedinečného potomka, jímž je Kristus, v němž budou požehnány všechny národy země – Gn 26:3–5; Ga 3:14, 16:

A. Jedinečné símě Abrahamovo se jako poslední Adam stalo životodárným Duchem, který je Abrahamovým požehnáním (skutečností dobré země), aby sám sebe rozdílel do věřících v Krista a učinil z nich souhrnné símě Abrahamovo – v. 14, 16, 29; 1K 15:45b; J 12:24; Iz 53:10.

B. Toto zaslíbení sloužilo k naplnění Božího záměru, aby Bůh měl na zemi království, v němž by byl vyjádřen skrze souhrnný lid – Gn 1:26; Mk 4:26; Da 2:34–35.

C. Skrze to, že se těšíme z milosti, bude uskutečněno Boží království a Bůh v Kristu bude plně vyjádřen na věky – Zj 22:21; Ef 2:10.

© 2026 Living Stream Ministry